

Sælgeren under ingen Omstændigheder kan tage Tingen tilbage paa egen Haand, naar Køberen ikke godvilligt vil udlevere den, og selv om Køberen i Kontrakten maatte have forpligtet sig til ikke at lægge Tilbagebetalingen Hindringer i Vejen, vil derfor en egenmægtig Besiddelsestagelse fra Sælgerens Side paadrage ham Ansvar for Selvtægt. Dels siges det udtrykkeligt, at Sælgeren ikke behøver at gøre sin Ret gældende ved en umiddelbar Fogedforretning, men lige saa vel kan sagsøge Køberen for de almindelige Domstole til Udlevering af Tingen, i hvilken Forbindelse det kan tilføjes, at det først er det Tidspunkt, da Tingen udleveres, der kommer i Betragtning ved Opgøret mellem Parterne, og at Afkortningen efter § 4, 1ste Stykke saaledes kun bliver at bringe til Anvendelse paa de Afdrag, der endnu paa dette Tidspunkt ikke vilde være forfaldne efter den i Kontrakten vedtagne Afviklingsturnus. Da det imidlertid er Fremgangsmaaden ved den umiddelbare Fogedforretning, der saa ubetinget er af størst praktisk Betydning, omhandler det næste Punktum i § 10 ligesom de følgende Paragrafer kun denne. Lovens Bestemmelser er iøvrigt ikke udtømmende, og hvor intet særligt er foreskrevet, bliver der derfor Plads for Anvendelse af de Regler, der gælder for Fogedforretninger i Almindelighed.

Til § 11.

Medens Lov om Rettens Pleje kun har foreskrevet Vejledningspligt under visse Betingelser med Hensyn til Sagens Genstand, har Kommissionen af Hensyn til Afbetalingshandlers særlige Karakter og vistnok i Overensstemmelse med den hidtil i alt Fald paa flere Steder i Praxis fulgte Fremgangsmaade fundet det rigtigt at paalægge Fogeden altid at vejlede Parterne, naar de ikke møde ved Sagfører.

I Paragrafens 2det Stykke bestemmes det, at Tingens Værdi, der efter § 4 skal krediteres Køberen ved Tilbagebetalingen, ansættes af Fogedvidnerne, i fornødent

Fald med Tilkaldelse af sagkyndig Bistand. Der vil som Regel ikke udkræves særlige Kvalifikationer til at vurdere de Genstande, der sælges paa Afbetaling, og i det langt overvejende Antal Tilfælde tør man derfor gaa ud fra, at den saaledes stedfundne Værdiansættelse vil være tilstrækkelig paalidelig til at danne Grundlaget for Opgørelse af Parternes Mellemværende. Overfor de fra industrielle Kredse fremhævede Betænkkeligheder har man imidlertid ikke ment at kunne se bort fra, at der undertiden kan blive Tale om Vurderinger f. Eks. af Maskiner og Motorer, hvor særlig Fagkundskab vil kunne være af afgørende Betydning, og navnlig med disse Tilfælde for Øje har man derfor ment i Paragrafens 3dje Stykke, at burde indrømme hver af Parterne Ret til under visse Betingelser at forlange optaget et formeligt Skøn ved to dertil af Fogeden udmeldte Mænd. Da det er af største Vigtighed for Lovens praktiske Anvendelighed saavidt mulig at forhindre, at der uden rimelig Anledning gøres Indsigelse mod Værdiansættelsen, er Adgangen til Begæring af Skøn dog udelukket i de Tilfælde, hvor Værdiansættelsens Resultat gør det usandsynligt, at Sælgeren med Føje kan finde, at Tingen er sat altfor højt, eller Køberen, at den er sat altfor lavt. Et fra Industriens Side udtalt Ønske om, at der skulde gives Sælgeren Ret til at sælge Tingen ved Auktion, saaledes at kun Salgsprovenuet regnedes Køberen til Gode, har Kommissionen ikke ment at kunne imødekomme, allerede fordi der ikke haves tilstrækkelig Garanti for, at den ved Auktionen opnaaede Pris blot nogenledes svarer til Tingens virkelige Værdi, og Bestemmelsen saaledes efter Omstændighederne vilde kunne komme til at virke ganske uretfærdigt imod Køberen.

Naar Sælgeren har maattet henvende sig til Fogeden for at komme i Besiddelse af Tingen, vil Udgiften til juridisk Hjælp efter Omstændighederne kunne falde ind under de nødvendige Udgifter ved Tilbage-